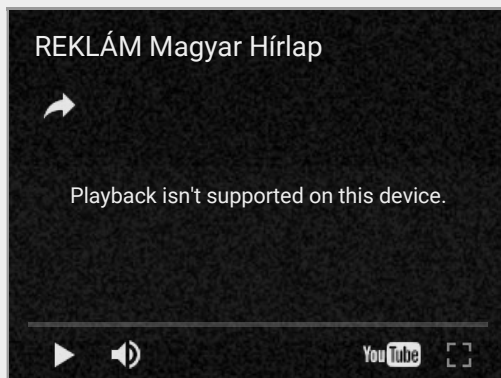

2017. május 03., szerda – Irma, Tímea

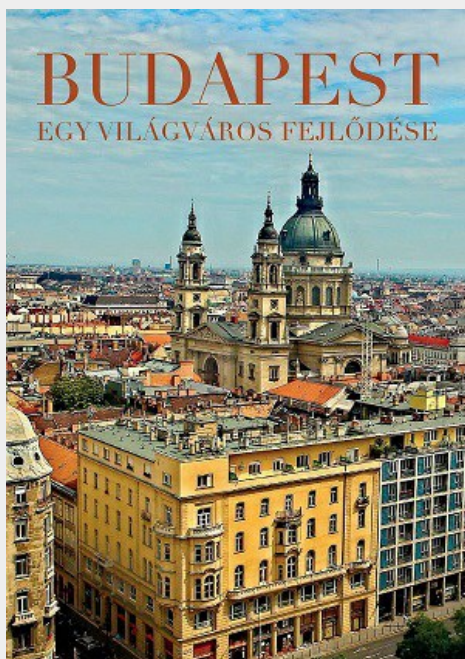
☁ 10° / 21° zápor

Előfizetés - Mi tartjuk az irányt!

hirdetés:

Melléklet

Magyar Menedék Könyvesház

A szabadság rabságában - Bőjte Csaba**A változás te magad légy - Steve Andreas - Charles Faulkner****Arany-szótár I-III. kötet - Beke József**

Ádám Gyula csángó és erdélyi képei

Az utolsó pillanatfelvételek a Forrás Galériában – Át kell menni a hegyeken, ott tűnik el a régi világ – Öregasszonyok között

Pálffy Lajos – 2017.05.02. 01:17

Ádám Gyula fotói láthatók a Kárpát-haza Galéria kiállításán. A fotókon egy olyan archaikus világ elevenedik meg, amely úgy tűnt el napjainkra, ahogy a hó olvad a tavaszi szélben. A képek főszereplői lassan mind kivonulnak a hegyoldali temetőkbe.

A Forrás Galériában május 12-ig látható Ádám Gyula kiállítása. A fotós Csíkkarcfalván született 1961-ben, a marosvásárhelyi művészeti középiskolában tanult grafikusnak, és itt is ismerkedett meg a fotózással, magyarországi szakfolyóiratokat is tanulmányozva. Miután vagy háromszor, négyszer sikertelenül felvételizett a kolozsvári képzőművészeti főiskolára, elment bányászni, igaz, nem a csilléket tologatta Balánbányán, hanem a topográfiai részlegen dolgozott. Munkatársai között csángók is voltak, és eljutott hozzá Domokos Pál Péter felhívása is: át kell menni a hegyeken, mert ott most tűnik el egy régi magyar világ, amelyet legalább dokumentálni kellene. És mivel a bányászok a '70-es évek végén, '80-as évek elején jól kerestek, Ádám Gyula felszerelést vásárolt, és elindult a középiskolában megismert társával, Barabás Zsolttal át a hegyeken. Ott túl pedig eleinte bizalmatlanul méregették, de rájött arra, hogy először nem a fényképezőgépet kell elővenni, hanem beszélni kell, és meghallgatni, mit mondanak azok ott azon a középkorból itt maradt régi magyar nyelven.

Bányászból lett fényképész a csíkkarcfalvai mester (Fotó: Hegedüs Róbert)

József Attila versel - Gábor Tamás Indiana

A csodák tanítása könnyedén - Alan Cohen

Hungarian top 40 wines

hirdetés:

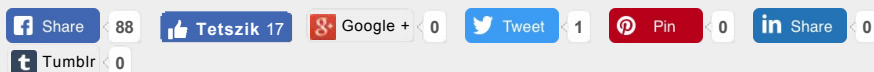

Ádám Gyula Barabás Zsolttal együtt kezdetben csak dokumentálni akart. De aztán valahogy már az elejétől megteltek érzelmekkel ezek a képek, talán azért is, mert előbb ismerte meg a történetet, és csak utána nyomta meg a zárkioldó gombot. Idős, az életből kifelé tartó embereket láthatunk a fotókon, többnyire a maguk sajátos tárgyi környezetében. Ez van ott a tárlat hirdetésére kiválasztott festői fotón is, ahol egy tisztaszobában egy kosár alma, gerezdekre vágott sütőtök, cserepes krizantém, fészület és edények társaságában egy Mária mennybemenetelét ábrázoló barokkos festmény van félig az elfüggönyözött ablak elé téve. Az embert a dohányfüst jelzi a képen, amely az oldalról betörő fény sugarban gomolyog. A kiállítás szakrális témákkal indít, jellegzetesen romános kabátokba öltözött rózsafüzéres néikkel, a megkopott, Szűz Máriát ábrázoló körmeneti zászlókat tartó lánykakkal, a bokáig érő sárban nadrágjukat óvó temetési menet rosszul öltözött embereivel. (Ez a fotó már a Vigadó idei, Kép/Társak című kiállításán is szerepelt, sokan meg is álltak előtte.) Aztán megtudhatjuk azt is, hogy arrafelé nemzetiszín szalagot tesznek a betlehemre, és az egyik király koronája a Szent Koronára hajaz. Hogy az utolsó utat nyitott koporsóval szokták megjárni, hadd lássa még utoljára az eltávozott az Isten teremtette szép világot.

És itt van az elképesztő szegénység is, az öreg emberek szegénysége a rozzant csizmákkal, a gyűrött ágy felett kötél szellőző, sokszor felvett ruhadarabokkal. A sparhelt, rajta az elmaradhatatlan meleg vizes bádofazékkal. A néni kenyeret szelő reszkető kezeivel, vagy a Tolsztoj-szakállas öregember fényesre fent bicskájával a sonkák mellett a füstölőben. Ezek eddig mind színesben, hogy aztán a galéria emeleti részén jöjjenek a kisebb, fekete-fehér képek ugyanerről a világról. A hegyoldalban, a deszkakerítések között vén hollóként hazafelé tartó, meggömbült öregasszony, a tehenes szekere előtt a horhosban a lábát szedegető, kinyúlt pulóveres öreg, vagy a kisült kenyerek ott a kemencében. Ugyanitt látható egy öreg néni a dedunokával a szépen faragott, régi tölgyfa kapuban, s a falu központi terén a jellegzetes gumikerekes lovas szekéren heverésző tornacipős fiú a kamerába belenéző malaccal.

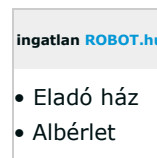
Szervátiusz Tibor szobral Pécsen

A Kossuth-díjas erdélyi szobrászművész, Szervátiusz Tibor mintegy harminc fából, kőből és fémből készült alkotását bemutató kamarakiállítás nyílt a Pécsi Református Kollégium aulájában. A május 30-ig látogatható tárlat megnyitóján Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkár a művészt méltatva úgy fogalmazott: Szervátiusz Tibor olyan nyelven alkot, amely a legmélyebb magyar tiszta forrásból táplálkozik, mégis ízig-vérig kortárs, friss és időszerű, csöppet sem poros, sohasem elavult. Ezért alkotásait az érti igazán, aki nemcsak a szemével, hanem az eszével és a szívével is szemléli azokat – tette hozzá. (ZO)

hirdetés:

partnereink:

Impresszum • Kapcsolat • Adatvédelem • Moderálási alapelvek • Hirdetési lehetőségek • Szerzői jogok

